

Tato práce se pokouší přiblížit obecné rysy a specifika keltské křesťanské spirituality v souvislosti se sociálním uspořádáním, předkřesťanským duchovním dědictvím a také spojením keltských prvků s latinskou kulturou. Keltská křesťanská spiritualita pak jako jeden ze způsobů nahlížení na realitu oslovuje a vede k přemýšlení o základních životních otázkách; zároveň je synonymem pro prožívání blízkosti se světem a stvořením v jeho neporušenosti a souvztažnosti. Irská církev je církví poustevníků a klášterů, kde nejvyšší moc měl opat a nikoli biskup. Izolovanost a velká vzdálenost od Říma pak měly za následek rozvíjení specifické spirituality v keltských zemích. Pojetí askeze umožnilo mnoha poustevníkům šířit křesťanství do odlehlých částí světa, kam se tak církev dostala poprvé. Mnoho se zachovalo v poezii a obecně v psaných památkách. Práce je rozdělena do části historické, kde představuje základní dějinný rámec. Následuje pojednání o spiritualitě mnichů a poustevníků v souvislosti s rozvojem klášternictví a spiritualita peregriků - putujících keltských misionářů. Kapitola o světcích přibližuje některé významné osobnosti formující keltskou spiritualitu. Další část ukazuje na specifika keltské duchovní praxe a odlišnosti od praxe kontinentální. V této návaznosti jsou představeny konkrétní písemné památky. V závěru práce jsou vysvětleny některé jevy vedoucí k zániku keltského partikularismu a využití keltského dědictví v současnosti. Přílohy obsahují texty a ilustrace související s keltským křesťanstvím.